

“Όταν βυθιζόμαστε στη μετάνοια, τότε μυρίζει Θεός”

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1HJJKXI>]

Κι αν απορούμε γιατί τα «γιατί» έχουν λόγο ύπαρξης στη ζωή μας, αυτό σημαίνει ότι η αυτογνωσιακή μας τοξοβολία ποτέ δεν κατάφερε όχι να πετύχει απλά, αλλά να προσεγγίσει το στόχο, το κέντρο των ζητημάτων. Κινούμενη περιφερειακά απομυθοποίησε τον χριστοκεντρικό χαρακτήρα της όλης ζωής, βούτηξε την άνοιξη στο κρύο του χειμώνα, σώπασε το ανοιξιάτικο κελάηδημα των πουλιών και φύσηξε χάος στο ζωντανό κούνημα των λουλουδιών, χρωματίζοντας άχρωμα τα εκφραστικά τους χρώματα. Τα «γιατί» έχουν την ύπαρξη τους στη φύση του καθενός από εμάς. Στη φύση μου, στη φύση του διπλανού μου, στη φύση του άλλου. Αν ίσως ο εαυτός γίνει εργαστήριο μυστικής και ταπεινής προσευχής στη διάρκεια όλης της ημέρας, ίσως τότε να αρχίσει να φαίνεται ότι υπάρχει Χριστός μέσα μου, μέσα σου, μέσα στον κάθε ένα.

Αν όλη η προσοχή στραφεί από εδώ και περά στη σιωπή, στην υπομονή και στην προσμονή, αν η ζωή αυτή αναζητήσει τον κατάλληλο για την κάθε ψυχή πνευματικό ιατρό, αν θελήσει αυτή η ψυχή να εξομολογηθεί για τις πτώσεις και τις εμμονές της, τις αλητείες της και τις αδιαφορίες της, αν συγκινήσει τα μάτια και στάξουν έστω ένα δάκρυ, αν ποτίσει το σώμα της με Αίμα Χριστού και ντύσει την ανεπάρκεια της με Σώμα Χριστού, αν θρηνήσει ήρεμα για τις αρνήσεις της, αν εκκεντριστεί στη ζωή της εκκλησίας, αν βυθιστεί σε μία μετάνοια ως νέα ζωή, ως καινή ζωή, ως όμορφη αλήθεια, τότε η χάρις του Τριαδικού Θεού ήδη διαπνέει τη φτώχεια της και την ανημποριά της. Τότε μυρίζει Θεός, ανασαίνει Θεός, φιλάει Θεός, γλυκαίνει Θεός, ερεθίζει Θεός, μεταμορφώνει Θεός, ζει Θεός. Υπάρχει κάποιος που δεν θέλει να μυρίσει παράδεισο;

Ο αγώνας όμως είναι πολύ δύσκολος. Οι σύγχρονες σειρήνες ηχούν με πιο «τρυπητό» και εκκωφαντικό ήχο στ' αυτιά όλων. Τις περισσότερες φορές ο

αγώνας είναι άνισος, αόρατος, μη ορατός και ακατάληπτη η φύση του και τα τεχνάσματα του πονηρού. Θέλω να κλείσω το σημερινό άρθρο με μία ικεσία, με μία παράκληση. Είναι η ανάγκη ψυχής και με πολύ όμορφα λόγια την απευθύνει ο όσιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος: «Ξέρεις εσύ την ασθένειά μου, ξέρεις καλά τήν ταλαιπωρία και την μεγάλη αδυναμία μου. Γι' αυτό λοιπόν, σπλαχνίσου με πιο πολύ ἀπὸ δω καὶ μπρός, πολυεύσπλαχνε Κύριε. Μ' ὅλη μου τὴν καρδιά πέφτω στα πόδια σου ικετεύοντας εσένα, που μου φανέρωσες τόσες ωραιότητες. Στερέωσε στην ἀγάπη σου τὴν ψυχή μου καὶ δώσε νὰ ριζώσει βαθιά στην ψυχή μου ἡ ἀγάπη σου, για νὰ εἶσαι, σύμφωνα μὲ τὴν ἀχραντή κι ἀγία κι αψευδή σου επαγγελία, εσύ μέσα σε μένα κι ἐγώ νὰ υπάρχω μέσα σε σένα. Ἡ ἀγάπη σου θὰ μὲ σκεπάζει κι ἐγώ θὰ τὴν σκεπάζω καὶ θὰ τὴν φυλάω ἐντός μου, θὰ μὲ βλέπεις Δέσποτα μέσα σ' αὐτήν κι ἐγώ θ' αξιώνομαι νὰ σε βλέπω μέσα ἀπ' αὐτήν, τώρα μὲν σαν σε καθρέπτη καὶ ἀμυδρά, καθὼς εἶπες, ἐνὼ τότε, σ' ὅλη τὴν ἀγάπη ὅλον εσένα που εἶσαι ἀγάπη κι ἔτσι μας ἀξίωσες νὰ σε ονομάζουμε, γιατί σε σένα πρέπει κάθε ευχαριστία, κράτος, τιμὴ καὶ προσκύνηση, στον Πατέρα καὶ στον Υἱό καὶ στο Ἅγιο Πνεῦμα τώρα καὶ πάντοτε καὶ στους ατελεύτητους αἰῶνες των αἰώνων. Ἀμήν».